

indbefomme Fissernes Ønster, om først at sætte Fredningstiden fra 1ste Oktober for ikke at indskrænke dem for meget i deres Erhverv, er det kun i den Forudsætning, at der ved kunstig Fiskeudflækning vil blive raadet Bod paa det Tab af Yngel, der forvoldes ved, at mange legemodne Fiske tillades fangne.

Naar der er foreslaaet længere Fredningstid for Aaen end for Fjorden, er Grunden den, at i Fjorden skal Fisken kun fredes, medens den gaar op til Legepladserne i Aaen og paa Tilbagevejen til Havet, idet den efter endt Leg ikke er tjenlig til Mennefsføde; men i Aaen maa der ogsaa være Fred for Eggene, indtil Yngelen er udklækket og kan bevæge sig frit i Vandet, hvilket udkræver flere Maanedes.

Ved de foreslaaede Fredningsbestemmelser er der som det fremgaar af det foregaaende særlig taget Sigte paa Ørreden og Sommerlaksen, som hvilke man ved, at de lege i Gudenaen og tilslødende Vandløb i Slutningen af Aaret. Hvorvidt Forholdene i disse Bænde tillade, at den store Vinterlaks, der allerede begynder at gaa op i Januar og Februar, maaned, kan komme til at yngle dersteds, er meget tvivlsomt, og man har derfor ment, at det vilde være hensigtsmæssigt, at en Del af disse værdifulde Fiske bleve fangede straks, naar de gaa ind. Saadant er foreslaaet at kunne ske i Fjorden efter 1ste Februar og i Fiskegaarden allerede fra 1ste Januar, se § 8.

De under a. l. til 6 nævnte Redstaber, hvis Brug er foreslaaet tilladt udenfor Fredningstiden, høre til de Redstaber, som nu bruges. Da Laks og Ørred for en væsentlig Del maa antages at følge Sejlløbet, maa fornøstigtvis alt Fiskeri der forbydes i Fredningstiden; men da der paa den anden Side heller ikke paa den Tid vil findes stort andre Fiske end netop disse i Sejlløbet, vil Forbudet ikke medføre, at Fisserne hindres i at fange anden Slags Fiske. Naar Medning foreslaas tilladt, er det for ikke at gøre for meget Indgrib i det bestaaende, og naar det blot skeer fra Vaad under Vandet, vil Misbrug ikke være at befrygte.

Naar man har anset det nødvendigt at indskrænke Fiskerestaberne til de her nævnte, er det af Hensyn til Laks og Ørredyngelen, der i aarevis maa antages at opholde sig i Aaen og derfor bør have saa megen Fred som mulig, og man har saameget mindre taget i Betænkning at foreslaa disse Indskrænkninger, som Fiskeriet ikke spiller nogen virkelig Rolle for Løbsæjere, og de enkelte Personer, der muligvis til Dels lede af Fiskeri i Aaen, i Reglen mangle Ret til at fiske paa det meste af den Strækning, hvor de fiske. Bedst havde det været, om man havde kunnet forbyde alle Redstaber, hvormed unge Laks og Ørreder kunne fanges; men saa vidt har man ikke turdet gaa. Kulerne ere tilladte af Hensyn til Malefangsten, og naar Vaadene holdes indenfor de foreslaaede Grænser, mener man ikke, at de ville gøre saa stor Skade paa Yngelen. Paa Strækningen mellem Fiskegaarden og Sønderbro har man dog ment at maatte forbyde alt Fiskeri med Garn, da Kontrollen ellers vil blive for vanskelig og Overtrædelserne altså mange. Men dertil kommer, at naar den opgaaende Fiske træffer paa Fiskegaarden standser den altid i nogen Tid og forbliver gaadende i Farvandet, inden den tager Mod til sig og gaar ind i Fiskegaarden. Der vil derfor paa den nævnte Strækning være særlig god Anledning til at fange den og altså Fare for, at dette vilde kunne ske i saa stort Maal, at der blev for lidt tilbage baade til Fiskegaarden og til dem, der bo højere oppe ad Aaen.

ad § 5.

Naar Laks og Ørred have leget og derefter igen gaa ud til Havet, due de ikke til Føde og bør derfor fastes ud, lige saavel som naar de ere under de foreskrevne Maal. Maalet for Laks og Ørred er sat noget højere end i det i 1894—95 fremførte Lovforslag; men for Foreller er Maalet 12 Tommer bibeholdt. Dette Maal er maaste vel højt for den egentlige Forell (Bæførreden), men da det i Praksis ikke er muligt at fælde unge Laks og Ørreder fra Foreller, vilde et mindre Maal give Anledning til, at der blev fanget for mange af de førstnævnte, naar disse have naaet en Størrelse af 12 Tommer, kan det derimod antages, at de for en stor Del have forladt Aaen og ere gaadene til Havet.

ad § 6.

Naar Laks og Ørred have leget og derefter igen gaa ud til Havet, due de ikke til Føde og bør derfor fastes ud, lige saavel som naar de ere under de foreskrevne Maal. Maalet for Laks og Ørred er sat noget højere end i det i 1894—95 fremførte Lovforslag; men for Foreller er Maalet 12 Tommer bibeholdt. Dette Maal er maaste vel højt for den egentlige Forell (Bæførreden), men da det i Praksis ikke er muligt at fælde unge Laks og Ørreder fra Foreller, vilde et mindre Maal give Anledning til, at der blev fanget for mange af de førstnævnte, naar disse have naaet en Størrelse af 12 Tommer, kan det derimod antages, at de for en stor Del have forladt Aaen og ere gaadene til Havet.